

Általános kihallgatás

**Ferenc pápa katekézise az egyházzól (1.):
Isten népet alkot**

Szent Péter tér
2014. június 18. (szerda)

Kedves Testvéreim és Nővéreim, jó napot kívánok!

Gratulálok nektek, bátrak voltatok, hogy eljöttetek ebben az időben, amikor nem lehet tudni, elered-e az eső vagy sem... Bátrak vagytok! Reméljük, megússzuk ezt a kihallgatást eső nélkül, és az Úr megkönyörül rajtunk!

Ma az egyházzól kezdek el egy katekézissorozatot. Olyan ez, mint amikor a fiú saját anyjáról, saját családjáról beszél. Az egyházzól beszélni azt jelenti, hogy anyánkról, a családukról beszélünk. Az egyház ugyanis nem öncélú intézmény, nem magántársaság, nem egy „nem kormányzati szerv”, még kevésbé szabad leszűkíteni a papságra vagy a Vatikánra... [Szokás azt mondani:] „Az egyház azt gondolja...” De az egyház mi, mindannyian vagyunk! „Kiról beszélsz?” „Nem a papokról...” Nos, a papság csak része az egyháznak, az egyház mi, mindannyian vagyunk! Az egyházat nem szabad leszűkíteni a papokra, a püspökökre, a Vatikánra... Ez mind az egyháznak csak egy része, az egyház mi, mindannyian vagyunk, mindnyájan egy családuhoz tartozunk, mindnyájunknak egy anyánk van! Az egyház ugyanakkor egy sokkal szélesebb valóság, amely nyitott az egész emberiség felé. Nem laboratóriumban, nem egy pillanat alatt született. Jézus alapította, mégis egy olyan nép, amelynek hosszú előtörténete van, ennek a népnek az előkészítése sokkal korábban kezdődött magánál Krisztusnál.

1. Az egyháznak ez a történelme, vagy „előtörténete” már az Ószövetség lapjain megtalálható. Hallottuk a Teremtés könyvéből: Isten kiválasztotta Ábrahámot, Atyánkat a hitben, és arra kérte, hogy induljon el, hagyja el szülőföldjét, és vándoroljon egy olyan föld felé, amelyet majd megmutat neki (vö. Ter 12,1-9). E meghívás azonban nem egyedül Ábrahámra mint egyénre vonatkozik, hanem egész családujára, rokonságujára és mindazokra is, akik házujának szolgálatában állnak. Miután pedig útra kel – igen, így kezd el az egyház úton lenni –, Isten kitágítja a látóhatárt, és eltölti Ábrahámot áldásával: annyi utódot ígér neki, mint az ég csillagai és a tengerpart homokszemei. Ez tehát az első fontos tényező: Ábrahámval kezdődően *Isten népet alkot, hogy az elvigue áldását a föld minden családujának*. E nép körében születik meg Jézus. Isten az, aki létrehozza ezt a népet, aki elindítja ezt a történelmet, az úton lévő egyházat, és ott születik meg Jézus, ebben a népben.

2. Második szempont: Nem Ábrahám hoz létre népet maga körül, hanem Isten ad életet ennek a népnek. Rendszerint az ember fordult az istenséghez, hogy megpróbálja áthidalni a köztük lévő távolságot, hogy segítségért és védelemért folyamodjon hozzá. Az emberek könyörögtek az isteneknek, az istenségeknek. Ebben az esetben viszont valami hallatlan dolog tanúi lehetünk: *maga Isten kezdeményez*. Hallgassuk csak: maga Isten az, aki kopogtat Ábrahám ajtaján, és azt mondja neki: „Menj előre, menj ki a földedről, indulj útnak, és én nagy néppé teszek.” Ez az egyház kezdete, és ebben a népben születik meg Jézus. Isten kezdeményez, ő fordul szavával az ember felé, új kapcsolatot, új köteléket keres vele. „De, atya, hogy van ez? Isten beszél hozzánk?” Igen! „És mi is beszélhetünk hozzá?” Igen! „Mi beszélgethetünk Istennel?” Igen! Ezt hívják imádságnak, de Isten az, aki beszél hozzánk kezdettől fogva. Így Isten népet alkot mindazokból, akik hallgatják szavát és útra kelnek, mert bíznak benne. Ez az egyetlen feltétel: bízni benne. Ha bízol Istenben, ha hallgatod őt és útra kelsz – ez jelenti egyházat alkotni. Isten szeretete mindent *megelőz*. Isten mindig az első, előbb érkezik nálunk, megelőz bennünket. Izajás próféta, vagy Jeremiás, nem emlékszem jól, azt mondta, hogy Isten olyan, mint a mandulavirág, mert a mandula az első fa, amely tavasszal kivirágzik. Ez azt jelenti, hogy Isten mindig korábban virágzik nálunk. Amikor megérkezünk, ő már vár bennünket, ő az, aki hív bennünket, ő az, aki útnak indít minket. Ő mindig előttünk jár! Ezt nevezik szeretetnek, mert Isten mindig vár bennünket. „De, atya, én nem hiszem el ezt, mert, ha ön tudná, atyám, az én életem annyira szörnyű volt, hogyan is gondolhatnám, hogy Isten vár engem?” De igen, Isten vár téged. És ha nagy bűnös voltál, annál inkább vár téged, annál nagyobb szeretettel, mert ő az első, aki szeret. Ez az egyház szépsége: ahhoz az Istenhez visz, aki vár bennünket... Megelőzi Ábrahámot, megelőzi Ádámot is.

3. Ábrahám és övéi meghallják Isten hívását és útra kelnek annak ellenére, hogy nem tudják, ki ez az Isten, és hová akarja vezetni őket. Így igaz, mert Ábrahám útnak indult, és bízott ebben az Istenben, aki beszélt hozzá, de nem volt teológiai könyve, hogy tanulmányozhatta volna, ki is ez az Isten. Bizakodik, rábízta magát a szeretetre. Isten megérezte vele a szeretetét, ő pedig rábízta magát.

Ez persze nem jelenti azt, hogy ezek az emberek mindig eltökéltek és hűségesek lettek volna. Sőt, kezdettől fogva ott él bennük az ellenállás, az önmagukhoz és saját érdekeikhez való visszatérés, az Istennel való egyezkedés kísértése, hogy a maguk szája íze szerint intézzék a dolgokat. Ezek az árulások és bűnök jellemzik ennek a népnek az útját az üdvösség egész történelmén keresztül, amely *Isten hűségének és a nép hűtlenségének történelme*.

Isten azonban nem fárad bele, Isten *türelmes*, oly nagyon türelmes, és az idők folyamán tovább neveli és alakítja népét, miként az apa saját gyermekét. Isten velünk jár. Azt mondja Ozeás próféta: „Veled együtt jártam, én tanítóttalak meg járni, mint ahogy az apa tanítja járni gyermekét.” Szép ez a kép Istenről! Ő velünk is ilyen: tanít minket járni. Ugyanez a magatartása az egyházzal szemben is. Mert hiszen mi is, bár szándékunkban áll az Úr Jézust követni, napról napra megtapasztaljuk önzésünket és szívünk keménységét. Amikor azonban elismer-

jük vétkeinket, az Úr betölt bennünket irgalmával és szeretetével. Megbocsát nekünk, mindig megbocsát. Éppen ez az, ami segít bennünket, hogy mint Isten népe, mint egyház növekedjünk: nem a mi kiválóságunk, nem az érdemeink – mi kicsinyek vagyunk, nem az számít –, hanem annak mindennapi megtapasztalása, hogy az Úr szeret minket és törődik velünk. Ez az, ami megéretteti velünk, hogy övéi vagyunk, hogy kezében vagyunk, és ez segít, hogy növekedjünk a vele való és az egymás közötti közösségben. Egyháznak lenni azt jelenti: érezzük, hogy Isten kezében vagyunk, aki atya és szeret bennünket, megsimogat, vár minket, és megéretteti velünk gyengédségét. Ez oly csodálatos!

Kedves Barátaim, Istennek ez a terve; amikor meghívta Ábrahámot, Isten erre gondolt: létrehoz egy népet, amely szeretetének áldását hordozza, és amely elviszi ezt az áldást a föld minden népének. Ez a terv nem változik, megvalósulása folyamatosan történik. Krisztusban eljött a terv beteljesedése, de Isten még ma is folytatja megvalósítását az egyházban. Kérjük a kegyelmet, hogy hűségesek maradjunk Jézus Krisztus követéséhez és igéjének hallgatásához, készen arra, hogy mindennap elinduljunk, miként Ábrahám, Isten és az ember földje felé, igazi hazánk felé, és így áldássá legyünk, Isten szeretetének jelévé minden gyermeke számára. Tetszik nekem az a gondolat, hogy ha más szóval akarjuk kifejezni, mit jelent kereszténynek lenni, azt mondhatnánk: olyan férfiak és nők, olyan emberek vagyunk, akik megáldanak másokat. Életével a keresztény embernek mindig áldania kell, áldani Istent és áldani az embereket. Mi, keresztények olyan emberek vagyunk, akik áldanak, akik meg tudnak áldani. Milyen szép ez a hivatás!

(Tózsér Endre SP fordítása)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

© Tózsér Endre SP, 2014.

